

2. Савчук І.І. Прикладний аспект професійної міжкультурної комунікації. URL: <https://nniif.org.ua/File/19siirap.pdf>.

3. Убейволк О. О. Актуальні проблеми міжкультурної комунікації в контексті діалогу культур. *INNOVATIVE SOLUTIONS IN MODERN SCIENCE* № 3 (3), 2016. URL: <https://naukajournal.org/index.php/ISMSD/article/viewFile/845/991>.

4. Щербина В. М. Міжкультурна комунікація у сучасному соціокультурному просторі. URL: https://ela.kpi.ua/jspui/bitstream/123456789/7616/1/12_sher.pdf.

Прилуцька Крістіна Вікторівна,
здобувач ступеня вищої освіти
бакалавра навчально-наукового
інституту № 1 Національної академії
внутрішніх справ
Науковий керівник:
професор кафедри правничої
лінгвістики Національної академії
внутрішніх справ, кандидат
філологічних наук, доцент
Юлдашева С. А.

УКРАЇНСЬКА МОВА: КРІЗЬ ТЕРНИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Після краху тоталітарного комуністичного режиму, в умовах національного відродження й відновлення української державності, цілком природно, значно зріс суспільний інтерес до історії України й особливо – до походження та історії української мови як основної ознаки нашої нації. Коли йдеться про виникнення української мови, у свідомості переважної більшості зацікавлених громадян вона часто асоціюється із сучасною літературною мовою, тобто тією, яка щодня звучить по радіо й телебаченню, яку вивчають у школах, якою друкують книжки, газети й часописи тощо. Проте слід пам'ятати, що національна мова – це не тільки спільна для всієї нації літературна мова, опрацьована майстрами художнього слова, але й мова народна, що має діалектні відмінності на різних територіях України.

Після занепаду Київської Русі давньокиївська (давньоруська) мова і далі вживалася на її колишній території, але в українських князівствах вона зазнала ще більших впливів народнорозмовної мови, через що витворився її своєрідний

варіант – староукраїнська писемно-літературна мова, що функціонувала в Україні аж до кінця XVIII ст. Отже, коли ми говоримо про давність української мови і шукаємо її коріння в глибині століть, ідеться не про її давній або сучасний літературні варіанти, а про народне мовлення, тобто про народні діалекти. Саме в народному мовленні виникли ті специфічні фонетичні, граматичні й лексичні риси, які згодом стали характерними особливостями української мови.

Оскільки мова є невіддільною ознакою етносу, вона формується разом із відповідним етносом. Встановлення науковими методами віку етносу, як і будь-якого суспільно-історичного явища (держави, міста, культурно-історичного регіону тощо) передбачає необхідність довести неперервність його життя.

Саме завдяки неперервності етнокультурного розвитку зберігається генетичний зв'язок між окремими фазами розвитку культури та мови цього етносу протягом усього його життя. На території давньої прабатьківщини слов'ян від Вісли й до Середнього Дніпра після розпаду праслов'янської етномовної спільності спочатку утворилися дві групи слов'янських племен – північна (склавини) та південна (анти). Нашадками склавинів стали відомі нам з літопису племена – дуліби, бужани, волиняни, деревляни, сіверяни, північна частина полян, а нащадками антив вважають південних полян, уличів, тиверців, білих хорватів [1, с. 230].

Усі вони поступово стали територіальними політичними утвореннями державного типу, мали певні етнічні й діалектні особливості. Унаслідок їхньої подальшої консолідації у IX ст. н. е. виникла східнослов'янська держава Русь, яку історики XIX ст. назвали «Київська Русь». У цій державі, що була нестійким конгломератом різних слов'янських і неслов'янських племен, вони не втратили своїх етнічних та мовних ознак і не злилися у пропаговану радянськими істориками так звану давньоруську народність з єдиною для всіх давньоруською мовою. Насправді ж такої народності й давньоруської народнорозмовної мови ніколи не було. Термін «давньоруська мова» має право на існування, але вживати його правомірно лише щодо писемно-літературної мови, яка, поряд із церковнослов'янською (мовою православної церкви), обслуговувала всі сфери державного життя і була справді спільною (хоч і з певними регіональними мовними особливостями) для всієї території Київської Русі.

Варто детальніше розглянути, як зберегли нашу мову і як за неї боролися. Після Української революції 1917–1933 року і встановлення радянської влади в Україні країна переживала культурний підйом. Влада більшовиків на початку 1920-х років дозволила певну свободу творчої діяльності, а також підтримувала політику українізації, що сприяло розвитку української мови, літератури, науки і мистецтва. Письменники, художники, драматурги та інші діячі культури отримали можливість активно творити в нових умовах. Новий радянський уряд, хоча й мав жорстокий контроль, але підтримує національні рухи, щоб закріпити свою владу. Це дало можливість багатьом українським митцям вільно творити та розвивати національну культуру та мову. З'являються літературні об'єднання, видавництва, журнали та культурні осередки.

Геноцид української нації, вчинений в 1932–1933 роках був скоєний керівництвом Радянського Союзу, щоб упокорити українців, остаточно ліквідувати український спротив режиму та спроби побудови самостійної, незалежної від Москви Української Держави. Великий терор – масштабна кампанія масових репресій громадян, що була розгорнута в СРСР у 1937–1938 роках з ініціативи керівництва СРСР й особисто Йосипа Сталіна для ліквідації реальних і потенційних політичних опонентів, залякування населення, зміни національної та соціальної структури суспільства. Наслідками комуністичного терору в Україні стало знищення політичної, української мови, мистецької та наукової еліти, української літератури, деформація суспільних зв'язків, руйнування традиційних ціннісних орієнтацій, поширення суспільної депресії й денаціоналізації. Сталінський режим забороняв літературу, говоріння українською мовою, писати вірші українською мовою, і інше. Коли хтось говорив українською мовою під час сталінського режиму, то він був одразу або заарештований або розстріляний [2, с. 835].

Українська мова пережила багато важких періодів, коли її хотіли позбутися багатьма способами, але це не вдалося. Для нас історія української мови не просто дізнатися, як вона творилася чи карбувалася, а зрозуміти для нас самих, українців, що означає наша мова, і який шлях пройшла. Нас вчить історія нашої мови, що мова має значення для кожного українця, який перебуває на нашій Батьківщині. Мова – об'єднує нас і робить нас сильними, мова – це наша гордість.

Список використаних джерел

1. Рубльов О.С., Реснт О.П. Українські визвольні змагання 1917-1921 рр. Т 10. К. : Альтернативи, 1999. С. 229–265.
2. Розстріляне відродження : Антологія 1917-1933. Проза – драма – есей. Ю. Лавріненка; Післямова Є. Сверстюка. Київ. С. 834–837.
3. Мовна політика та мовна ситуація в Україні: Аналіз і рекомендації / За ред. Юліане Бестерс-Дільгер. Київ. С. 132–165.

Радіонова Валерія Іванівна,

здобувач ступеня вищої освіти
бакалавра навчально-наукового
інституту № 1 Національної академії
внутрішніх справ

Науковий керівник:

професор кафедри правничої
лінгвістики Національної академії
внутрішніх справ, кандидат
філологічних наук, доцент

Юлдашева С. А.

ВПЛИВ ВІЙНИ НА СЛЕНГ МОЛОДІ

Гнучкість української мови проявляється у здатності адаптуватися до суспільних та культурних змін. Вона живе, розвивається та акумулює нові слова, фрази та вирази, які відображають сучасну реальність та вимоги часу. Це дозволяє українській мові бути актуальною та виразною в будь-якому контексті. Чутливість української мови полягає у її здатності відобразити соціальні, політичні та культурні зміни, які відбуваються в суспільстві. Вона може показати ставлення до подій, висловити протести, співчуття та солідарність. Перипетії сучасності сильно вплинули на мову. З'явився сленг молоді, який є швидкозмінним і залежить від контексту, соціальної групи, але він відображає глибокий вплив війни на молодь та їхнє сприйняття подій. Українська мова відчуває пульс нації та стає голосом народу у всіх його виявах.

Мета роботи полягає у дослідженні та аналізі впливу війни на сленг молоді. Дослідження спрямоване на виявлення основних категорій та характерних рис сленгу, пов'язаного з війною, шляхом аналізу сленгових виразів, нових слів, які з'являються в контексті військових конфліктів.